

Atzeraka ibiltzen zen aterkia

Vermell oso aterki adeitsua zen. Euria egiten zuenean irekitzen zen, eguzkia ateratzen zenean ixten zen, eta ez zion inoiz inori hatzik harrapatzen.

Baina nekatuta zegoen beti aurrera joateaz.

Goiz batean, atzeraka ibiltzen hasi zen.

“Okerreko bidetik zoaz!” esaten zioten.

“Agian”, erantzuten zuen, “baina zenbat gauza ikusten dituzue haien ondotik igaro ondoren?”

Atzeraka zihoala, Vermellek haurrentzako gurditxo batetik eroritako bufanda bat aurkitu zuen.

Norbaitek irekita utzitako ate bat ikusi zuen.

Hegan zebilen musu bat aurkitu zuen, oraindik inoren masailera iritsi ez zena.

Hiru kale atzeragotik txakurkume bat jarraika zetorkiela ere ohartu zen.

“Galdu da!” oihu egin zuen aterkia zeraman neskatoak.

Atzera jo zuten, euripean bere txakurraren bila zebilen agure bat aurkitu arte.

—Eskerrik asko —esan zuen agureak—. Aurrera jarraitu izan bazenute, ez zenukete ikusiko.

Ordutik aurrera, Vermell aurreraka ibiltzen zen presazko egunetan, eta atzeraka egun garrantzitsuetan.

Eta neskak ikasi zuen batzuetan aurrera egiteak atzera begiratzea ere esan nahi duela.